

▲ Páldy Eszter grafikái

Visegrád, Búcsúszentlászló életvize, Zenét kér a víz - Balatonnál, alul: Badacsony

MESEFA

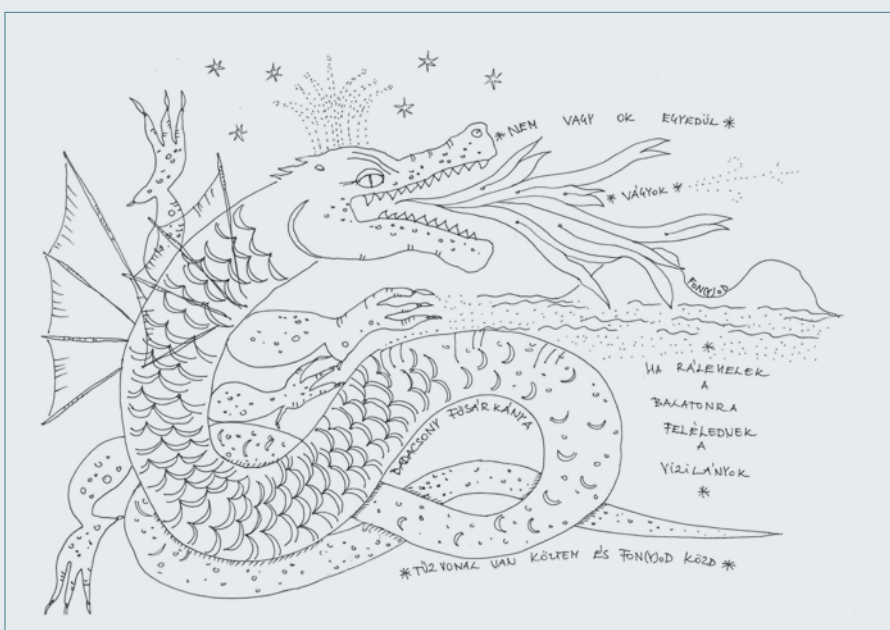
Ráczné Páldy Eszter

Mikor a Jóisten megteremtette a fákat, két fa magját az angyalra bízta, neveljen belőle tündérfát, ültesse kertjébe, ápolgassa a világ minden teremtményének gyönyörűségére.

Az angyal el is ültette a két magot, amelyek külsőre teljesen egyformák voltak, de természetesen nem. Az egyikből aranykoronájú, ezüst törzsű fácska kezdett cseperedni, míg a másik mag bizony csak aludt. Hiába locsolta, ápolta az aluszékony magot az angyal ugyanolyan szeretettel, mint a kis fácskát, csak nem látott rajta semmi ébredést.

Meglátta ezt az ördög. Elirigyelte az angyal szép kis fácskáját, s gondolta, neki is kell ilyen. Így aztán, mikor az angyal épp a kis fa árnyékában az aranylombban gyönyörködött, gyorsan kikaparta a földből a másik magot, a markába szorította, s már szaladt is vele árkon-bokron túl. Nagy igyekezetében azonban elesett egy nagy kőben, s leejtette a magot. A nagy koppanásra a mag héja megrepedt, s a magocskára felébredt. Rögtön gyökeret is eresztett, s hamar utolérte az angyal fáját. De nem volt olyan szép. Törzse fekete volt, mély barázdákkal, lombja sötét és kemény. Az ördög büszke volt a fájára, főleg mikor látta, hogy az gyorsabban nő mint az angyalé.

Pár év múlva az angyal fája terebélyes koronát nevelt, s magokat termett. Az ördögé pedig csak nőtt-nőtt, egyre magasabbra. Már elérte az eget, s beleakadtak a felhők. De a fa csak nőtt.

Már beleakadtak a csillagok, de a fa még magasabbra tört. Elérte a Holdat, elérte a Napot. És a fa megállította az időt. Az ördög pedig mosolygott. Az angyal megijedt, hogy elpusztul a Világ, elszaladt hát az ördög fájához kicsi baltájával, hogy kivágja. Háromszor suhintott a baltával a fába, s mindháromszor tűzcsóva csapott ki a fa törzséből, s meg is perzselte az angyal szárnyait. A fa meg sem mozdult. „Ennek fele sem tréfa!” – gondolta a kicsi angyal, s felhágott az égi létrán a Jóistenhez. Elpanaszolta a Világ baját. A Jóisten először is megszidta amiért nem vigyázott a reá bízott magra, aztán elkérte a kicsi baltát, és háromszor ráfuvintott. A baltácska úgy kifényesedett, mintha színaranyból lenne. Az angyal bátran a kezébe kapta a szerszámot, s szaladt az ördög fájához. Pont tizenkét óra volt mikor odaért, s a balta úgy ugrott ki a kezéből, mintha maga is tudná mi a dolga. Tudta is, mert egy

vágásra kivágta a faóriást. Megszabadult a Hold, megszabadult a Nap, s megszabadultak a csillagok és a felhők. S amerre a fa ledől, a magával húzott csillagok mentén ott van a Tejút.

A Jóisten pedig rendelkezett. Az aranykoronájú fa és utódai teremjenek mindenkor az emberek örömére diót, fájuk legyen bölcsőjük, ágyuk és koporsójuk. A fekete fára és ivadékaira pedig kalitkát tett, amelyet soha nem nőhetnek túl, s termésük a disznók csemegéje lett. A fekete tölgy gazdája nem törődött bele hogy fája nem érheti el a csillagokat, ezért a mai napig hajtja-hajtja szegény fát az égig. De a kalitka nem engedi, s minél közelebb ér a kalitka széléhez, annál göcsörtösebb lesz az ága. A nagy erőlködéstől még a magja is makká változott. Ha nem hiszed, kérdezd meg a diófát és a tölgyfát! Ők mesélték ezt nekem.